# Forført af et folkemøde

Forleden var jeg for første gang til folkemøde. Første gang på Bornholm. Afsted som udsending for mit arbejde for at vejre stemningen. Den politiske og den folkelige. På forhånd havde jeg absolut ingen anelse om, hvordan dagene på Bornholm ville forløbe, havde ikke opstillet forventninger af nævneværdig karakter. En pragmatisk tilgang til "opgaven" kunne man vel kalde det. Alligevel giver det god mening at erklære, at jeg faktisk blev positivt overrasket, for det var faktisk godt derovre på solskinsøen.

Jeg har arbejdet med kommunikation i mange år, så jeg ved nogenlunde hvordan en tekst skal bygges op. Det er derfor ikke et udslag af udpræget inkompetence (i hvert fald ikke i denne sammenhæng), at jeg starter med at bringe konklusionen. Og den er, at folk, der ikke har været der, bare kan lukke røven når de prøver at forholde sig til, om Folkemødet giver mening og/eller er en god idé.

**Bananer i pyjamas**
Nu startede jeg med at være inde på, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle forvente af årets store politikerfestival. Folk, der kender mig, vil vide, at jeg på det sportslige område er mere til elite end bredde, og min kone har for nylig på det nærmeste hånet mig for at lufte hund iført min trøje fra sidste års DGI landsstævne. Jeg føler på det nærmeste decideret ubehag, når nogen bringer temaet "spejdere" på banen. Ville Folkemødet så være en halvfesen omgang ligegyldigheder suppleret af semi-interessante indslag fra diverse folkevalgte i korte ærmer og bekvemmeligt fodtøj?

Altså det med de korte ærmer og fodtøjet er rigtigt nok. Jeg tror, at samtlige partier og større interesseorganisationer er blevet enige om en fælles dresscode, for sjældent har politikere været så enige om at optræde i kondisko, som det var tilfældet i Allinge. Og for fleres vedkommende var det ret tydeligt, at det nok er den eneste gang om året, hvor den slags fodtøj tages i brug. Sagt med andre ord, så var det ikke alle, der bar det sportslige look lige godt. Ej heller de bare arme, som stak ud af de korte ærmer på uklædelige t-shirts eller farverige, storblomstrede poloer. Flere var i hawaii-skjorter. Det skulle de nok ikke have været.

**Folkeforførere og folkedans**
Mange kalder Folkemødet for en politikerfest, og det kan de til dels have ret i, når bare de husker, at helt almindelige mennesker altså også er inviteret med. Det er simpelthen enestående, at Hr. og Fru Danmark i fire dage på Bornholm ganske uhindret har adgang til at snakke med dem, der er med til at skabe rammerne for vores demokrati. På en tur fra havnen til hovedpladsen kan man måske følges med politikere, departementschefer og direktører fra større organisationer og virksomheder. Og hvis man siger hej, så tager de fleste sig tid til en snak om hvad der rører sig. Jeg tror ikke på, at man ser noget tilsvarende andre steder i verden.

Der er flere end 3.200 arrangementer på Folkemødet. I Allinge, som er en forholdsvis lille by, er der stillet telte og scener op på en strækning langs kysten på omkring en kilometer. På havnen holder de store medier og en del interesseorganisationer til, mens de politiske partier primært har slået lejr omkring hovedscenen i det område, som meget signende hedder Cirkuspladsen. Og indholdet i de mange arrangementer er af varierende karakter. Så har jeg vist ikke sagt for meget. Slipsedrenge, økofreaks og tekniknørder i et skønt sammensurium, suppleret af alverdens mærkeligheder. Bundet sammen af blomsten af den danske stand-up scene, som sammen med samtlige landets radio- og tv-personligheder er fløjet ind for at give lidt kant til ellers kedelige events.

Et af de første events jeg faldt over, var hos Dansk Folkeparti, hvor Peter Skaarup og alternative Uffe Elbæk talte om deres fælles kærlighed til Århus og AGF. Ingen af dem imponerede dog synderligt med viden om

vores allesammens favoritklub. Så gav det straks mere mening senere på dagen samme sted, da Folketingets forkvinde Pia Kjærsgaard viste, hvordan hun laver sin favoritdessert, samtidig med at hun fortalte anekdoter fra sine ferier på Santorini. Spændende tror jeg, men jeg valgte alligevel at springe over. Fagligt var der dog også en masse at komme efter, specielt på Energiens Område, hvor både festlige, interessante og arbejdsmæssigt relevante indslag afløste hinanden.

**Svesken på disken**

Folkemødet er også en smeltedigel af mærkværdigheder og mere eller mindre gode ideer, som alle bliver ført ud i livet. Du skal bare bevæge dig 10-15 meter i en eller anden retning, så bliver du bombarderet med fornøjelige finurligheder. Eller noget, som bare er sært. På en af mine ture fra havnen til Cirkuspladsen stødte jeg på en ung kvinde iklædt lyserødt tyl, som stod ved siden af en ladcykel. Et skilt på cyklen forkyndte, at man her – formedels 299,- kr. kunne erhverve "The Pussy Game".

Det viste sig at dreje sig om en fint dekoreret æske indeholdende et spil memory. Regelmæssigt helt i tråd med den traditionelle udgave af huskespillet, men med billeder af kvindelige kønsdele i stedet for bondegårdsdyr, musikinstrumenter og brandbiler. Tyve meter længere fremme udleverede en helsebutik gratis solcreme og på næste hjørne kunne du få dagens udgave af Kristeligt Dagblad.

Folkemødet byder således på noget for enhver smag. En del for den gode, en masse for den dårlige, men mest for den folkelige. Som for eksempel da Søren Pind og Mogens Jensen ved et voldsomt velbesøgt arrangement sang sømandsviser fra en af bådene ved havnekajen. Eller da Mads & Monopolet sendte live. Det er helt op til dig selv, hvor meget du vil have ud af dit besøg. Jeg kombinerede det faglige med det folkelige (ja, jeg var på kajen og hørte Søren og Mogens) og det gav mening for mig. Fokuseret og professionel vekslende med afslappet og folkelig. Jeg så og hørte en masse branchefolk forholde sig til problemstillinger på energi- og medieområdet. Og koblede af med et par ligegyldigheder.

**På tomandshånd med ministeren**

Det, som definerede mit folkemøde, var fredag aften, da jeg var inviteret til en reception hos Altinget, som er en af mine samarbejdspartnere. Jeg sad og udvekslede fælles gymnasieminder på tomandshånd med chefredaktøren, da vores udenrigsminister kom hen og sagde hej. Han slog sig ned ved bordet, og i løbet af snakken fik jeg fortalt, at vi bor ret tæt på hinanden i Stensballe, og at vi nogen gange støder ind i hinanden, når vi er ude at lufte hund. Han spurgte dernæst, om det så ikke er os, som har to Golden Retrievere?

Og det er det. Imponerende godt husket, Anders. I samme øjeblik kom Poul Nyrup Rasmussen forbi og brød magien. Han fejrede denne fredag sin 75 års fødselsdag, og vi sagde selvfølgelig "Tillykke Poul", udenrigsministeren, chefredaktøren og jeg. "Tak" sagde Poul, og så glad ud. Det havde han også grund til, selskabet taget i betragtning.

Jeg er også glad. En oplevelse rigere, længe leve folkeligheden og sådan noget. For selv om det er bøvlet at komme frem og tilbage, både til og fra Bornholm og til og fra Allinge fra det lejede sommerhus i Nexø cirka 400 kilometer fra Folkemødet, så er jeg blevet overbevist om, at Folkemødet giver mening. Ikke kun for politikere, interesseorganisationer, større virksomheder og professionelle meningsdannere, men også for menigmand.